

РЕШЕНИЕ

№ 22915

гр. София, 03.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в публично заседание на 25.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **12850** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от ДОПК, вр. с чл. 107, ал.4 от ДОПК, вр. с чл.4 от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на В. Р. М., срещу Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ по чл.107, ал.3 ДОПК рег.№ 23-1101 от 29.12.2023 г., издаден от С. Г. Л.- старши инспектор в отдел „Общински приходи- Л.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление "Финанси и здравеопазване" при Столична община, потвърден с Решение №СФД24-РД28-351/30.10.2024 г. на Директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

Релевират се доводи за неправилност и незаконосъобразност на оспорения административен акт. Жалбоподателят описва хронологията, а именно, че във връзка със снабдяването с констативен нотариален акт за Гараж, представляващ част от съсобственото с майка ѝ мазе, находящо се на [улица], поискали от район „Л. Отдел „Общински приходи“ удостоверение за данъчна оценка на самостоятелния обект, при което ѝ било издадено удостоверение изх.№[ЕГН]/18.01.2023 год., съгласно която данъчната оценка е 5 917, 70 лева. След издаване на констативен нотариален акт, в подадена коригираща декларация по чл.14 ЗМДТ описала конструкцията на обекта като М1, при което отказали да приемат декларацията ѝ с мотива, че същата е попълнена неправилно в частта за вида конструкция на сградата, която следвало да е М3. М. възложила на вещо лице /инж. Х. Х.-удостоверение за пълна проектантска правоспособност № 10615/, което след посещение на сградата и извършено външно, и

вътрешно обследване на сградата със скенер, изготвило Конструктивно становище със снимков материал, според което „Сградата се причислява към тип сгради с частични стоманобетонни елементи- класификация тип М1", но въпреки това декларацията не била приета с описание на имота тип М1. На 07.07.2023г. подала възражение в [община], а на 14.07.2023 год. получила нова данъчна оценка, в която данъчната оценка на гаража била завишена трикратно, като същата възлизала на 17 532,70 лева, а с оспорвания АУЗД. На 03.08.2023 г. получила „Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 от ДОПК", от което е видно, че сградата е декларирана тип- М3, отменен по жалба на М. с решение №СФД-23-РД28-335/18.09.2023 год. на Дирекция „Общински приходи" към Столична община. И на 07.10.2024 год., при пореден опит да подаде декларация по чл.14 ЗМДТ, ѝ е връчен оспорвания в настоящото производство акт, потвърден от Директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община. Иска се отмяна на акта.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. В хода по същество, жалбоподателят лично моли съда да отмени акта, като се позовава на конструктивното становище. Допълнителни аргументи са развити в писмени бележки. Претендират се сторените разноски за СТЕ.

Ответникът– Директорът на дирекция "Общински приходи" в СО, в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. Придържа се към мотивите в решението и заключението на СТЕ.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството и не изразява становище по делото.

Съдът, след преценка на събраните доказателства, прие за установено следното:

На 29.01.2009 г. е подадена декларация по чл.14 от ЗМДТ с вх.№ 272/29.01.2009 г., с която е деклариран недвижим имот находящ се в [населено място], [улица], представляващ жилище на втори етаж с площ от 85 кв.м., ведно с мазе с площ от 85 кв.м., като конструкция на сградата е отбелязано „ПМ-полумасивна“ и земя 448 кв.м.. Открита е данъчна партия с номер 7211Н46884.

На 26.01.2023 г. от В. Р. М. е подадена за имота коригираща декларация по чл.14 от вх. № [ЕГН]/26.01.2023 г. от В. Р. М., с която е декларирано - жилище на втори етаж с площ от 85 кв., мазе с площ от 61 кв.м. и отделен обект гараж с площ от 24 кв.м., като конструкция на сградата е отбелязано М I, земя.

На 27.01.2023 г. е изпратено писмо с изх. № ДЛЦ23-ВК66-12/27.01.2023 г. от отдел „ОП - Л.“, с което е направено запитване до НАГ, относно информация за конструкцията на сградата, предвид констатираното различие в декларациите относно конструкцията на сградата от първоначално подадената декларация на 29.01.2009 г. (конструкция - ПМ) и тази от 26.01.2023 г. (конструкция - М I). В същото е посочено, че информацията е необходима за целите на коректното данъчно облагане.

В отговор с рег. № САГ-ТИ00-288/1/ 13.02.2023 г. от НАГ е посочено, че следва да се отправи запитване към район „Л.“ за исканата информация, тъй като те са „компетентен орган по издаването на административни актове за нискоетажни жилищни сгради“.

В отговор на писмо с изх. № ДЛЦ23-ВК08-8/17.02.2023 г. от отдел „ОП - Л.“ до район „Л.“, в писмо с рег. № РЛЦ23-ВК08-274/1/06.03.2023 г. на район „Л.“ е посочено, че въпросната сграда е монолитна със стоманобетонова носеща конструкция - М3 - масивна монолитна.

С писмо с рег. № РЛЦ23-ВК66-274/3/06.04.2023 г. от район „Л.“, препратено до отдел „ОП- Л.“, В. М. е уведомена, че служителите на районната администрация нямат

правомоцията да обследват конструкцията на сгради и да дават становища. Лицето следва да се обърне към лицензиран оценител.

В тази връзка от М. е предоставено в отдел „ОП- Л.“. Конструктивно становище от инж. Х. Д. Х. с приложен снимков материал и Удостоверение за правоспособност, в което становище във втори абзац е написано, че конструкцията на сградата е двуетажна, масивна със стоманобетонни междуетажни плочи и стълбищни рамена, вертикалните сили и земетръсните въздействия се поемат от носещи тухлени зидове, без стоманобетонни колони, стоманени колони и противоземетръсни вертикални шайби. Изведен е извод, че поради липса на изграден стоманобетонен скелет и липса на изградени вертикални носещи елементи /колони, шайби и ядра/ сградата може да се причисли към тип сгради с „частични стоманобетонни елементи“ с носещи тухлени зидове: Класификация тип М I- масивна сграда с частични стоманобетонни елементи.

Поради различие в дадената информация, от отдел „ОП - Л.“ е изпратено писмо до дирекция „Общински приходи“ с изх. № ДЛЦ23-ВК66-100/31.05.2023 г. за становище, относно коя от двете конструкции следва да се приеме за правилното обработване на подадената декларация по чл.14 ЗМДТ.

В отговор с рег.№ ДЛЦ23-ВК66-100/1/19.06.2023 г. от дирекция „Общински приходи“, е указано, да бъде отправено запитване до районната администрация коя конструкция да бъде отразена при обработване на подадената декларация.

От район „Л.“ е препратено Възражение към вх. № РЛЦ23-ВК06-08- 274/4/07.07.2023 г., с което М., иска съдействие от кмета на район „Л.“ за приемане на декларацията по чл.14 ЗМДТ, съгласно направеното конструктивно обследване.

На 14.07.2023 г. е издаден Акт по чл.107, ал.3 от ДОПК с № 23-216-1/14.07.2023 г., според който органа е взел предвид отговора от район „Л.“, даден в писмо с рег. № РЛЦ23-ВК08-274/1/06.03.2023 г. и Конструктивното становище на инж. Х., с което той е констатирал, че сградата е масивна със стоманобетонни междуетажни плочи и стълбищни рамена. Административният орган не е взел предвид допълнителните разяснения на инж. Х., с които счита, че „може да се причисли към тип- М1“. Посочено е, че според чл.5 от Приложение №2 базисната данъчна стойност (БС) се определя на квадратен метър в зависимост от конструкцията и вида на обекта, като в таблица №1 е дадено обяснение за видовете конструкция и тяхното значение, а именно на М I и М3. Прието е, че конструкцията на сградата е М3. В тази връзка са начислени задължения по партидата на М. за разликата в конструкцията от 01.01.2018 г. АУЗД е връчен лично на 03.08.2023 г..

На 08.08.2023 г. е подадена жалба, заведена с вх. № ДЛЦ23-ГР94-252/08.08.2023 г., разгледана от директора на дирекция „Общински приходи“ в качеството му на решаващ орган по смисъла на ДОПК, който с Решение №СФД23-РД28-338/18.09.2023 г., връща административната преписка на началника на отдел „ОП- Л.“ и го задължава да определи друг административен орган по приходите, който да образува, проведе и приключи законосъобразно ново повторно административно производство по чл.107, ал.3 от ДОПК. В решението е прието, че АУЗД не отговаря на изискванията на чл.59, ал.2 АПК, вр. §2 от ДР на ДОПК. Указано е, че при повторното производство следва да бъдат обсъдени мотивите и начина на определяне на категорията на конструкцията на имота, както и представените от район „Л.“ становища, представеното конструктивно становище.

В изпълнение на решението на Директора на дирекция „Общински приходи“ е издадено Наредване от 14.12.2023 г., с което е образувано административно производство по чл.107, ал.3 от ДОПК за установяване на публични общински вземания на задълженото

за местни данъци и такси физическо лице В. Р. М., за посочения по-горе имот, деклариран с декларация по чл.14 от ЗМДТ с вх. №[ЕГН]/26.01.2023 г., за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2022 г., считано от 14.12.2023 г., за което е изпратено уведомление изх. № ДЛЦ23-ГР94-967/14.12.2023 г. по описа на Столична община.

С писмо изх. № ДЛЦ23-ГР94-967/2/14.12.2023 г. е изпратено искане до Директор на Дирекция „Общински приходи“, за информация дали има образувано висящо или приключило ревизионно производство по смисъла на ДОПК на В. Р. М., за недвижимия имот.

С писмо № ДЛЦ23-ГР94-967/4/19.12.2023 г., е отговорено, че на В. М. за периода 01.01.2018 г.– 31.12.2022 г. не е образувано ревизионно производство на основание чл.112 и чл.113 ДОПК.

На 14.12.2023 г. е изпратено до Директор на Столичен инспекторат Искане за извършване на насрещна проверка №ДЛЦ23-ГР94-967/3/14.12.2023 г. В отговор, на което е предоставена информация от Столичен инспекторат рег.№ССИ23-ВК08-8208-/1/рег. на 15.01.2024 г. с приложено становище на Началник Районен инспекторат „Л.“, касаещо сметосъбирането и сметоизвозването на посочения имот.

В резултат на проведеното административно производство е издаден оспорвания в настоящото производство Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ по чл.107, ал.3 ДОПК рег.№ 23-1101 от 29.12.2023 г., от С. Г. Л.- старши инспектор в отдел „Общински приходи- Л.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление "Финанси и здравеопазване" при Столична община, с който размера на задълженията и лихвите за просрочие, изчислени към 29.12.2023 г. на В. Р. М. с ЕГН [ЕГН] за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2022 г., за данък недвижим имот са в размер на главница 215,20 лв. и лихви 77,50 лв. и за такса битов отпадък в размер на главница 297,05 лв. и лихва 108,01 лв., обобщени в табличен вид. В АУЗД е посочено, че са изчислени дължимите суми по коригиращата декларация и са начислени задължения само за установената разлика.

АУЗД е оспорен по административен ред и потвърден с Решение №СФД24-РД28-351/30.10.2024 г. на Директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

По делото е приета административната преписка.

Допусната и приета е Съдебно-техническа експертиза, от заключението на която е видно, че при огледа, извършен на място на 04.05.2025г. е установено, че конструкцията на двуетажната жилищна сграда с идентификатор 68134.901.872.1 по КККР, находяща се в [населено място], [улица], е масивна, изпълнена от носещи тухлени стени със стоманобетони и междуетажни плочи и стълбищни рамена, без стоманобетонни колони, стоманени колони и противоземетръсни вертикални шайби.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Оспорването, като направено в законово установения срок от легитимирано лице, за което актът е неблагоприятен и против акт, подлежащ на съдебно обжалване /чл.268 вр. чл.267, ал.2, т.4 ДОПК/ и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Задълженията за данък върху недвижимите имоти и за такса за битови отпадъци представляват публични общински вземания, изрично регламентирани в чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 3 от ДОПК, вр. с чл. 1, ал. 1, т. 1 и чл. 6, ал. 1 б. "а" от ЗМДТ. По аргумент от чл. 162, ал. 2, т. 9 като публични общински вземания следва да се определят и лихвите за забава плащането на посочените общински вземания за ДНИ и ТБО. В разпоредбата на

чл. 166, ал. 1 от ДОПК е предвидено, че установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон. Относно вземанията за данък върху недвижимите имоти /местен данък по см. на чл. 1, ал. 1, т. 1 от ЗМДТ/ и за такса за битови отпадъци, приложимият ред е регламентираният в ДОПК.

Съгласно чл. 4, ал. 1 и чл. 96 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци и такси се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Според чл. 4, ал. 3, вр. с ал. 4 от ЗМДТ в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация, определени със заповед на кмета, имат правата и задълженията на органи по приходите, а в ал. 5 е предвидено че ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощия на териториален директор, вкл. предвидените в чл. 107, ал. 4 от ДОПК.

Процесният АУЗД е издаден от компетентен административен орган по местни приходи по смисъла на чл.4, ал.1-5 от ЗМДТ- служител общинска администрация, заемащ длъжността „старши инспектор“, който по силата на издадена Заповед рег. № С0А23-РД09-2483/17.11.2023 г. от кмета на Столична община е изрично натоварен с властнически правомощия по установяване на местни данъци и такси, т.е. акта е издаден от оправомощен административен орган и в кръга на неговата компетентност.

Потвърдителното решение също е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.4, ал.5 ЗМДТ, а именно Директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община. Оспорваният акт за установяване на задължение е издаден в изискуемата писмена форма и противно на твърденията в жалбата съдържа правни основания и фактическите обстоятелства, послужили като основания за постановяването му. Еднозначно и непротиворечиво от АУЗД се установява, че е издаден въз основа на данни от декларациите, подадени от самия него в ответната администрация относно имота.

Неправилно жалбоподателят се позовава на неспазване на разпоредбата на чл. 26 от АПК, тъй като актовете за установяване на задължения по декларация се издават по реда на ДОПК, който се явява специален спрямо общия ред по АПК за издаване на административни актове. Неоснователно е и оплакването за това, че липсва издаден акт за възлагане на проверка на декларацията, тъй като в случая не е налице акт, издаден в производство по чл. 106, вр. чл. 103 от ДОПК, а такъв, издаден по реда на чл. 107, ал. 3 от ДОПК, за чиято валидност е достатъчно да се установи, че е издаден от компетентен орган, което условие в случая е изпълнено.

По същество, спорът е концентриран върху допълнително начислените публични общински вземания на задълженото лице В. Р. М. за данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци за периода от 01.01.2018 г.- 31.12.2022 г. върху посочения недвижим имот.

Безспорно по делото е, че с подадената декларация по чл.14 ЗМДТ с Вх. №272/29.01.2009г. се декларира притежавано право на собственост върху недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], е т.2 , ап. 85,00 кв.м., мазе- 61,00 кв.м., гараж- 24,00 кв.м. и земя, и коригираща декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх.№ [ЕГН]/26.01.2023г., с която се декларира коригиране на конструкцията, на сградата, площта на земята, вписване на гараж, промяна в квадратурата на мазето.

Съгласно чл.11, ал.1 от ЗМДТ данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. В случая не е спорно, че В. Р. М. е

собственик на недвижим имот с партиден № 7211Н46884, представляващ земя с идентификатор 68134.901.872, жилище на ет.2 с идентификатор 68134.901.872.1.2, гараж с идентификатор 68134.901.872.1.3, и като собственик е данъчно задължени лице за ДНИ и ТБО по смисъла на чл.11, ал.1 ЗМДТ.

С данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната поземлени имоти, сгради и самостоятелни обекти в сгради в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон (чл.10, ал.1 от ЗМДТ).

Нормата на чл. 19, ал. 1 от ЗМДТ установява, че данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1 март на същата година. По смисъла на чл.10, ал.1 с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон.

Съгласно чл. 62 ЗМДТ таксата за битови отпадъци се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Разпоредбата на чл.27, ал.1 от НОАМТЦУПСО предвижда, че таксата за битови отпадъци за имоти на граждани и жилищни имоти на предприятия се определя пропорционално в промили на база данъчната оценка на имотите, като разпределянето на размера на промила по видове услуги е както следва: за сметосъбиране и сметоизвозване; за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

Предвид горното, релевантни за спора са каква е конструкцията и вида на обекта на облагане, респ. как е определена данъчната основа за облагането на същия, за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2022 г. В АУЗД е посочено, че са изчислени дължимите суми по коригиращата декларация и са начислени задължения само за установената разлика.

Безспорно, имотът е деклариран с данъчна декларация по чл.14 от ЗМДТ с вх. № № 272/29.01.2009 г. жилище на втори етаж с площ от 85 кв.м., ведно с мазе с площ от 85 кв.м., като конструкция на сградата е отбелязано „ПМ-полумасивна“, земя с площ от 448,00 кв.м..

На 26.01.2023 г. е подадена коригираща декларация по чл.14 от ЗМДТ с вх. №[ЕГН]/26.01.2023 г., за коригиране на конструкцията на сградата, площта на земята, вписване на гараж, промяна в квадратурата на мазето, а именно:

Земя с идентификатор 68134.901.872, с площ от 448,00 кв.м., застроена площ от 87,00 кв.м., притежавана от лицето 1/4 идеална част;

обект - жилище, с идентификатор 68134.901.872.1.2, 1958 година на построяване, етаж 2, 85,00 кв.м., мазе- 61,00 кв.м., общо 146 кв.м., притежавана от лицето 1/2 идеална част, има електрификация, водопровод, канализация, декларирана конструкция М 1

обект - гараж, с идентификатор 68134.901.872.1.3, 1958 година на построяване, етаж 0, 24,00 кв.м., притежавана от лицето 1/2 идеална част, има електрификация, водопровод, канализация, декларирана конструкция М 1.

Данъчната оценка за 1/4 ид.ч. от земята = 6 711,05 лв. ДО = 6 711,05 лв.

Данъчната оценка на земята се изчислява по аналогичен начин за процесните данъчни периоди.

По отношение на сградата съдът съобрази следното:

Доколкото в оспорвания акт е посочено, че са начислени публични задължения за ДНИ и ТБО, за установената разлика по коригиращата декларация, за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2022 г., то следва да се съобрази нормативната уредба към посочения период.

Както бе посочено по-горе данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти.

В случая съгласно чл.5, ал.1 от Приложение № 2 (Изм.- ДВ, бр.98 от 2018г., в сила от 1.01.2019 г.- относимата нормативна уредба) Норми за данъчна оценка на недвижимите имоти, „Базисната данъчна стойност (БС) се определя на квадратен метър в зависимост от конструкцията и вида на обекта.“ Съгласно ал.2 на чл.5 „Конструкциите на сградите са посочени в таблица № 1.“

Видно от Таблица № 1, Използвани кодове за видовете конструкции:

Код	Конструкция
1	2
ПН	паянтова

ПМ	полумасивна
М1	масивна без стоманобетонни елементи или от сглобяеми етернитови и други плоскости (бунгала), масивна с частични стоманобетонни елементи
М2	масивна - едропанелна
М3	масивна с носещи тухлени стени и изцяло монолитни или сглобяеми стоманобетонни подови конструкции, масивна - сглобяеми скелетни и рамови стоманобетонни конструкции, пакетно-повдигани плочи, едроплощен и пълзящ кофраж, скелетно-безгредови конструкции, специална конструкция (стоманени и др.)

Съгласно

Таблица

№1

(Изм.– ДВ, бр.106 от 2023 г., в сила от 1.01.2024 г.) Използвани кодове за видовете конструкции

Ко д	Конструкция
1	2
П Н	паянтова
П М	полумасивна
М1	(изм. – ДВ, бр. 106 от 2023 г., в сила от 1.01.2024 г.) масивна без стоманобетонни елементи, масивна с дървен гредоред или от сглобяеми плоскости (бунгала)
М2	масивна - едропанелна
М3	масивна с носещи тухлени стени и изцяло монолитни или сглобяеми стоманобетонни подови конструкции, масивна - сглобяеми скелетни и рамови стоманобетонни конструкции, пакетно-повдигани плочи, едроплощен и пълзящ кофраж, скелетно-безгредови конструкции, специална конструкция (стоманени и др.)

В случая видно от заключението на Съдебно-техническата експертиза на инж. А., приета по делото без оспорване, която съдът кредитира като компетентно изготвена, при използване на специални знания, конструкцията на двуетажната жилищна сграда с идентификатор 68134.901.872.1 по КKKP, находяща се в [населено място], [улица]: **масивна, изпълнена от носещи тухлени стени със стоманобетони и междуетажни плочи и стълбищни рамена, без стоманобетонни колони, стоманени колони и противоземетръсни вертикални шайби.**

Всъщност, съпоставяйки, заключението на СТЕ по отношение на конструкцията на сградата, същото кореспондира с конструктивното становище от инж. Х. видно от което: конструкцията на сградата е двуетажна, **масивна със стоманобетонни междуетажни плочи и**

стълбищни рамена, вертикалните сили и земетръсните въздействия се поемат от носещи тухлени зидове, без стоманобетонни колони, стоманени колони и противоземетръсни вертикални шайби. Въз основа на така установеното, в конструктивното становище е изведен извод, че поради липса на изграден стоманобетонен скелет и липса на изградени вертикални носещи елементи /колони, шайби и ядра/ сградата може да се причисли към тип сгради с „частични стоманобетонни елементи“ с носещи тухлени зидове: Класификация тип М I- масивна сграда с частични стоманобетонни елементи.

При наличието на посочените конструктивни елементи, респ. липсата на други в частност на стоманобетонни колони, стоманени колони и противоземетръсни вертикални шайби, следва да се приеме, че сградата е масивна с частични стоманобетонни елементи, което при предходната редакция /относима към спорните данъчните периоди/ на закона сочи на конструкция М1.

С изменението на чл. 5, ал. 2 от ЗМДТ, Приложение № 2, конструкцията на обекта действително се определя с Код МЗ, но това изменение е в сила от 01.01.2024 г., т. е. за бъдещ период, извън предметните предели на настоящото производство.

Предвид това, административният орган, въз основа на погрешно определения вид на конструкцията е определил погрешно и данъчната оценка, вследствие на което неправилно с процесния АУЗД е доначислил и ДНИ и ТБО, и лихви /предвид акцесорния им характер/.

С оглед изложеното, съдът намира, че оспорвания в настоящото производство АУЗД, потвърден с решението на директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община е незаконосъобразен и следва да се отмени. Доколкото с акта се доначисляват задължения, различни от съобщените на жалбоподателя и внесени от нея, и тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда, и е приложима разпоредбата на чл.160, ал.3 от ДОПК, съдът не се произнася по това какъв следва да е размера на задълженията, които се определят или въз основа на декларация, или ако органът смята друго, следва това да се установи с РА. В случая актът е издаден служебно, а не по инициатива на жалбоподателя, поради което при отмяната му съдът не следва да връща преписката за ново произнасяне на органа.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК, на жалбоподателя се дължат сторените разноски за СТЕ в размер на 500 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на В. Р. М. Акт за установяване на задължение по декларация по чл.107, ал.3 ДОПК рег.№ 23-1101 от 29.12.2023 г., издаден от С. Г. Л.- старши инспектор в отдел „Общински приходи- Л.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление "Финанси и здравеопазване" при Столична община, потвърден с Решение №СФД24-РД28-351/30.10.2024 г. на Директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на В. Р. М., ЕГН [ЕГН] разноси по делото в размер на 500 лева.

Решението е окончателно на основание чл. 160, ал. 7 от ДОПК.